

Kněžka se urazila a od své kamarádky poodešla dopředu. Ta jen rozhodila rukama a pokračovala v chůzi sama. Mírně se jí ale tráslly. I ona se jistým způsobem bála. Každá z nás měla strach. To vše, co nás čekalo, mělo ovlivnit naši budoucnost.

Nesmíš mě zklamat, Eleanor.

Došli jsme až k vstupní bráně oddělující nás od nádvoří. Na jejím vrcholu se procházely pohyblivé stíny. Další lovci pozorně sledující každý náš pohyb. Čím víc jich okolo mě bylo, tím víc jsem vnímala jejich přítomnost. V hrudi mě pálilo, na pokožku mi přiléhalo cosi lepkavého a nervozita stoupala. Stát tváří v tvář jedinému lovcovi v úzké chodbě hostince bylo něco úplně jiného, intimnějšího, než když jsem byla obklopena několika tucty.

„Seřadte se za sebe,“ zavelel jeden z lovců.

Jeho hlas byl hluboký. Zněl otráveně a podrážděně.

„Kdo bude mluvit nebo narušovat pořadí, půjde na úplný konec. Nechci vidět žádné porušení klidu. Žádné postrkování se. Tak, jak nyní stojíte, utvoříte řadu. Jste vyvolené, ne zvířata.“

Podle toho, jak mluvil, mi bylo jasné, že má hojně zkušenosti s tužbami kněžek. Ze všech to bylo cítit. Touha někam patřit. Zabrat si nový domov. Žádná nechtěla jít do chrámu. A já nehodlala zemřít na ulici.

Kněžky se kupodivu bez handrkování zařadily za sebe do rovné řady. Žádná nemluvila. Zdálo se, že téměř nedýchají, aby nemusely být ani náhodou poslány na úplný konec.

Několik minut se nic nedělo. Pár z lovců procházelo okolo kněžek a každé zvlášť se dívali do očí.

Co hledali? Vetřelce?

Slyšela jsem o těch, kteří sluneční kněžky loví. Prvních sedm měsíců bývá nejrizikovějších, jelikož žádná nemá řádné bojové vzdělání a neumí používat svou magii dost dobře

na to, aby se ubránila sama. I přesto nás mají ale po celý život chránit lovci, stejně jako později my je. Partneři na život i na smrt.

Silnější vlna narazila na skálu a s duněním se o ni roztříštila. S šuměním se vrátila zpět do moře a svět okolo pohladil příjemný žalozpěv přicházející odněkud z dále. Žádná z kněžek ani nemukla. Lovci se tím směrem neobtěžovali ani podívat.

Začínala někde na moři bouře? Nebo to bylo normální? Co ten zpěv? Patřil někomu z paláce? Zněl tak teskně, vzdáleně. Zdálo se, že nikdo jiný ho neslyšel.

Naskočila mi husí kůže.

Ti, kteří kontrolovali kněžky, se ode mě vzdálili. Nenápadně jsem o kousíček vystoupila z řady a zadívala se přes zábradlí dolů, kde se moře stříetávalo s ostrovem.

Mořská pěna ozářena měsícem se hromadila u skalního výběžku a téměř se zdálo, že slyším, jak ševlí do rytmu zpěvu. A mezi tím...

Zbystrčila jsem. Přimhouřila jsem oči a víc se naklonila přes zábradlí.

Zpěv utichl. Z pěny vykukla hlava. Stočila se ke mně a přisahal bych, že jsem na sobě cítila její těžký pohled. Byla jsem si tím naprosto jistá, než přišla další vlna a tu bytost smetla s sebou do hlubin nočního království.

„Hej!“

Trhla jsem sebou a otočila se na strážného ženoucího se ke mně.

„Zpátky na místo.“

Neodmlouvala jsem. Udělala jsem, co po mně požadoval, a jen se modlila, aby mě neposlal úplně na konec. To se naštěstí nestalo. Jen spokojeně zamručel a vrátil se na svou pozici.